

tisk 823), že ustanovení § 2, odst. 2 vládního návrhu bylo vytýkáno, »že vyloučení trestnosti z jiných důvodů, nežli je značná zaostalost mladistvého, by bylo příliš nejasné«, a že proto »výbor ponechal tam jako důvod vyloučení trestnosti pouze značnou zaostalost, vypustil důvody vylučující všeobecně přičetnost a přenesl jiné zvláštní důvody, jimiž vládní návrh myslil hlavně odůvodněnou neznalost právních předpisů, do § 6, jenž znocňuje soud, aby v případě odsouzení mladistvého upustil od potrestání«.

Ani konečné znění zákona, které této zprávě odpovídá, nepřipouští napadený výklad jeho soudem mládeže. Ze znění zákona jest jasné, že důvod beztrestnosti uvedený v § 2, odst. 2 cit. zák. platí jen pro případy, kde příčinou neschopnosti mladistvého poznati bezprávnost svého jednání, je značná zaostalost mladistvého, že tedy třeba omluvitelná neznalost předpisu trestního zákona nemůže zbavit viny mladistvého provinilce, není-li značně zaostalý. Ani onen nedostatek vědomí, pro který soud mládeže nepokládal jednání mladistvého za trestné, není vpravdě nic jiného než neznalost zákonných předpisů, totiž neznalost zákonných pojmů »přechovávání« a »radiotelefonního zařízení«, kterou se v souzeném případě podle §§ 3 a 233 tr. z. a § 6 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. omlouvati nelze, když podle rozsudkových zjištění nejde o značně zaostalého mladistvého. Soud mládeže tudíž nesprávně použil zákona, když otázku, zda čin mladistvému provinilci za vinu daný je činem soudně trestným, pro onen domnělý nedostatek vědomí řešil záporně a zatížil takto rozsudek zmatečností v § 281, čís. 9 a) tr. ř. naznačenou.

Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek zrušiti jako zmatečný a rozhodnouti ve věci samé.

Vzhledem k ustanovení § 6 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. bylo jen řešiti otázku, zda neznalost právních předpisů rozsudkem vpravdě zjištěná byla omluvitelná. Tu dlužno přisvědčiti vývodům odvodu obžalovaného, že zákon čís. 9/1924 Sb. z. a n. je zákon speciální, a že patnáctiletý hoch nemá dosti technických a životních zkušeností, které by mu umožňovaly poznání, že i přechovávání nefungujícího radiotelefonního zařízení spadá pod zákonnou sankci shora citovaného ustanovení. Jde proto o neznalost omluvitelnou a bylo tudíž ve smyslu § 6, odst. 1 al. 2 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n., od uložení trestu upuštěno.

Dr. Poláček.

Z administrativní judikatury nejvyššího správního soudu.

Ustanovení § 16 »Instrukce pro výbor zemský král. Českého« ze dne 31. května 1864 o příslušnosti zemského výboru v disciplinárních věcech zemských zaměstnanců a o přípustnosti opravného prostředku z jeho výroku pozbylo podle § 53 ve spojení s hlavou II., odst. 3 org. zák. č. 125/1927 Sb. platnosti dnem účinnosti tohoto zákona.

Podle zemského zřízení království Českého (II. příl. písm. 1. k cís. patentu danému 26. února 1861, č. 20 ř. z) organisováno bylo království České jako samosprávná korporace, která vykonává zákonodárství a správu v zemských věcech. Povinnými orgány jejími byly zemský sněm a zemský výbor (srovn. §§ 1, 2, 11, 16 etc. cit. zem. zřízení). Podle § 26 leg. cit. příslušelo zemskému výboru péči míti o práce obyčejné, vztahující se ke správě jmění zemského, fondů a ústavů, řídit službu úředníků a služebníků jemu podřízených a přihlížeti k této službě. »Zevrubnějši nařízení, které práce budou náležeti k zemskému výboru a jak se budou měti konati«, bude po rozumu § 32 čes. zem. zř. obsahovati instrukce, již vydá zemský sněm. Takovou instrukcí je instrukce vydaná sněmem v zasedání dne 31. května 1864, která v §§ 11—16 upravuje obor působnosti sněmu a zemského výboru ve věcech zaměstnanců zemských a provádí rozdělení této kompetence mezi uvedené povinné orgány země. Podle § 16 přísluší zemskému výboru prováděti »řízení disciplinární proti úředníkům a služebníkům, placeným z fondů, jejichž správu vede, suspendovati je od úřadů a platů a propouštěti je ze služby, pokud sněm nic jiného neustanoví, podle předpisů vydaných pro úředníky státní a zůstaviv při vůli jejich, odvolati se ze suspense této neb z propuštění tohoto ke sněmu«. Správní činnost sněmu byla zák. č. 280/1920 Sb. svěřena vládě, zákonodárná zanikla v důsledku § 4 proz. ústavy zák. č. 37/1918. Kromě toho stanoví § 7 ústavní listiny (zák. č. 121/1920 Sb.), že zákonodárná a správní činnost zemských sněmů zanikla. Naproti tomu působnost zemského výboru (podle cís. pat. z 26. července 1903 č. 36 z. z. zemské správní komise) přenesena byla § 5 zák. č. 38/1918 Sb. na zemský správní výbor a platily pro tento orgán země nadále předpisy zemského zřízení i shora uvedená instrukce. V tomto právním stavu nastala však změna zák. č. 125/1927 Sb., který v hlavě první, část první (čl. 1—13) obsahuje základní normy o kompetenci politické správy a o řízení, v části druhé (§§ 1—101) pak upravuje organizaci politické správy a působnost jednotlivých jejích orgánů. Při tom nastoleny země jako správní jednotky (arg. §§ 1 a 9 cit. zák.) i jako samosprávné svazy (§§ 30—39 a 41 leg. cit.). Zemskou správu vnitřní vykonává podle § 5 cit. zák. zemský úřad a účastní se v ní po rozumu § 6 cit. zák. jako jeho organická součást zemské zastupitelstvo i zemský výbor. Těmito orgány (zemským zastupitelstvem, zemským výborem i zemským presidentem) vykonává však svou působnost země i jako samosprávná korporace (viz § 30 et seq. cit. zák.) a je kompetence jejich, pokud jde o osobní věci zemských zaměstnanců, vymezena v § 53 org. zák. Rozdělení oboru působnosti provedeno tak, že zemskému zastupitelstvu přísluší upravovati služební poměry zemských zaměstnanců způsobem generelním, zemskému výboru je ustanovovati a propůjčovati jim systemisovaná služební místa za součinnosti zemského presidenta a zemskému presidentu činiti ona opatření

v oboru služebních poměrů, která nejsou výslovně vyhrazena zemskému zastupitelstvu nebo zemskému výboru (srovn. nález Boh. A 9537). Ze srovnání předeslaných předpisů organizačního zákona č. 125/1927 Sb. s předpisy českého zemského zřízení vysvítá, že zemi České se dostalo, i když podle doslovu § 1 ve spojení s § 9, odst. 1 org. zák. se shoduje její teritorium s dřívějším jejím obvodem, nové organizační formy s jinými kompetencemi a jinými orgány, než tomu bylo podle zemského zřízení a že zejména v oboru služebního práva zemských zaměstnanců nejenom že svěřil zák. č. 125/1927 Sb. kompetence jiným výkonným orgánům země než které znalo zemské zřízení, nýbrž že je i jinak mezi nové orgány země rozdělil. Jde tedy o organizaci země i jejích povinných orgánů od základu novou a nutno tuto skutečnost míti na zřeteli při posuzování platnosti předpisů, jež za dřívějšího režimu upravovaly služební poměry zemského zaměstnanectva. Podle odst. 3. druhé hlavy zák. č. 125/1927 Sb. zůstávají v platnosti všeobecné právní předpisy, jakož i právní předpisy v jednotlivých zemích nebo župách, pokud tomuto zákonu nebo vládním nařízením na jeho základě vydaným neodporují. Z toho plyne a contrario, že všechny právní předpisy, ať všeobecné, ať speciální, odporují-li ustanovením org. zákona, pozbyly platnosti dnem jeho účinnosti. Podle shora uvedeného znění § 16 instrukce propůjčovala tato norma býv. zemskému výboru kompetenci k disciplinování a propouštění zemských zaměstnanců a připouštěla z jeho výroku odvolání ke sněmu. Tento předpis nelze však uvést v soulad s kompetencemi, jak je pro nové orgány země vymezil § 53 org. zák. Pozbyl proto dnem účinnosti zák. č. 125/1927 Sb. platnosti i § 16 uvedené instrukce, pokud stanovil, že přísluší zemskému výboru prováděti řízení disciplinární, suspendovati a propouštěti ze služby zemské zaměstnance, jakož i že lze se z výroků těch odvolati ke sněmu. Pro otázku konečnosti výroku zemského presidenta v osobních věcech zemských zaměstnanců nelze tedy z § 16 instrukce pro zemský výbor král. Českého ze dne 31. května 1864 nic vytěžiti.

Nález ze dne 24. února 1938 č. 6364/35-6.

Poplatky za používání místností v jatkách k ohledání masa odjinud dovezeného podle § 17, odst. 6 jatečního řádu jatek Společenstva řezníků a uzenářů v Mostě spadají pod pojem jatečních poplatků ve smyslu § 35, odst. 2 živn. řádu.

Paragraf 35 ž. ř. jedná v odst. 1 o tom, že v místech, kde jsou zřízeny nebo budou zřízeny veřejné jatky obcí nebo společenstvem v dostatečném rozsahu, jest zemskému úřadu vyhrazeno zakázati další používání již stávajících nebo zřizování nových soukromých jatek.

Odstavec 2 stanoví, že sazby poplatků, jež se budou vybírat, musí býti schváleny zemským úřadem.